

veelt, en wij vrouwen moeten gehoorzaam aan 't leibandje loopen! Enfin, 't is nu niet anders! — — Ben je moe?" — — —

„'t Gaat nog al!"

„Je ziet er van avond al héél naar uit; heb je wel ingenomen?"

„Ja zeker!"

„Helpen déze middelen beter dan die andere?"

„Och, veel onderscheid vind 'k er niet in; wel is de hoest niet zóó hevig, maar anders . . . ."

„'t Is treurig, bitter treurig!" — zucht Eva, en nu komt ze naderbij en hem met belangstelling aanziend:

„Als we eens naar 't buitenland gingen? Je weet wel, die speciale plaatsen voor herstellenden of borstlijders; 't was wel heerlijk, hè Hans?"

„Ja maar, lieve schat, de kinderen? — — Die laten we in geen geval achter bij vreemden of al waren 't vrienden desnoods!"

„Maar Hans, nu begrijp 'k je niet. Je gezondheid is toch nommer één; daarvoor moet alles wijken! — — En bovendien, als je genezen bent, dan hebben de kinderen weer des te meer aan je. Ik zou toch ook van hen af moeten en je weet, hoe gehecht ik ben. Maar voor jou schik ik alles en vraag 'k niet wat kan of niet kan.

Vriendelijk streelt ze hem over 't hoofd en nu sluit hij de oogen, want de aanraking van haar warme hand doet hem goed.

„Was het —" zoo gaat ze verder — „in de vacantie, dan gingen ze mee, maar de studie's kunnen niet worden onderbroken. En 't kantoor — — mijn hemel, dát gaat toch wel!"

„Je meent het zoo goed, Eva, maar 'k doe 't liever niet, geloof me. 'k Heb bijna mijn leven lang een haat aan badplaatsen gehad. Nee, daar heb 'k geen lust in! Is 't voor jou noodig — — dat maakt verschil — maar voor me zelve — — ik wil er niet eens over denken!"

Ze heeft hem losgelaten en zet zich in den grooten stoel, nog altijd doodvermoeid als zoo even.

'k Kan je soms niet begrijpen, Hans! — Als je nu toch weet, dat het daar goed voor je is . . . . eerlijk gezegd, 'k sprak er met den dokter ook al over en hij vond het uitstekend, zelfs méér dan noodig. Om alles te doen, wat mogelijk is, dát zijn we verplicht en, beste ventje, je hebt toch verantwoording tegenover vrouw en kinderen! — Geloof me, dat altijd tobben van je is voor jou natuurlijk heel, héél erg, maar reken eens voor mij? — — 'k Lijd er toch ook vreeselijk onder, al zeg 'k 't niet altijd. Maar op den duur kan 'k dat leven niet volhouden en je weet, hoe 'k ben, misschien van wat fijner weefsel, dan anderen, maar 'k ga er door gebogen, heusch, 'k ben voor de ellende van ziekte niet geschikt en 'k bewonder de menschen, die met 'n lachend gezicht al die akeligheden doorleven, maar voor *mijn* gestel . . . . mon Dieu! . . . .

Eva ligt achterover in de causeuse. Ze plukt en trekt, kniezerig als een kind aan de kanten van haar mouwen en nu hij haar zóó ziet, toch met volle